

PRESUDA SUDA

27. listopada 1992. (*)

„Zajednička poljoprivredna politika – Sektor ovčjeg mesa – Potpora dohotku poljoprivrednih gospodarstava – Gubitak budućih prava – Dodatna naknada na iznos povrata – Nadležnost Zajednice – Nadležnost Komisije”

U predmetu C-240/90,

Savezna Republika Njemačka, koju zastupa E. Röder, *Ministerialrat* iz Saveznog ministarstva gospodarstva, u svojstvu agenta, s izabranom adresom za dostavu u Luxembourg pri Veleposlanstvu Savezne Republike Njemačke, 20-22 Avenue Émile Reuter,

tužitelj,

protiv

Komisije Europskih zajednica, koju zastupa D. Booss, pravni savjetnik, u svojstvu agenta, uz asistenciju M. Hilfa, profesora na Sveučilištu Bielefeld, s izabranom adresom za dostavu u Luxembourg pri uredu R. Haydera, iz njezine Pravne službe, Wagner Centre, Kirchberg,

tuženika,

povodom tužbe za poništenje članka 6. stavka 6. Uredbe Komisije (EEZ) br. 3007/84 od 26. listopada 1984. o utvrđivanju detaljnih pravila za primjenu premije za proizvođače ovčjeg mesa (SL L 283, str. 28.), kako je izmijenjena Uredbom (EEZ) br. 1260/90 od 11. svibnja 1990. (SL L 124, str. 15.), i članka 13. stavka 3. točaka (b) i (c) Uredbe Komisije (EEZ) br. 3813/89 od 19. prosinca 1989. o utvrđivanju detaljnih pravila za primjenu sustava prijelaznih potpora dohotku poljoprivrednih gospodarstava (SL L 371, str. 17.), kako je izmijenjena Uredbom (EEZ) br. 1279/90 od 15. svibnja 1990. (SL L 126, str. 20.).

SUD,

u sastavu: O. Due, predsjednik, C. N. Kakouris, G. C. Rodríguez Iglesias, M. Zuleeg i J. L. Murray (predsjednici vijeća), G. F. Mancini, R. Joliet, F. A. Schockweiler, J. C. Moitinho de Almeida, M. Diez de Velasco i P. J. G. Kapteyn, suci,

nezavisni odvjetnik: F. G. Jacobs,

tajnik: D. Louberman-Hubeau, glavna administratorica,

uzimajući u obzir izvještaj za raspravu,

saslušavši usmeno očitovanje stranaka na raspravi održanoj 1. travnja 1992.,

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 3. lipnja 1992.,

donosi sljedeću

Presudu

- 1 Zahtjevom podnesenim u tajništvu Suda 1. kolovoza 1990., Savezna Republika Njemačka je na temelju prvog stavka članka 173. Ugovora o EEZ-u podnijela tužbu za poništenje članka 6. stavka 6. Uredbe Komisije br. 3007/84 od 26. listopada 1984. o utvrđivanju detaljnih pravila za primjenu premije za proizvođače ovčjeg mesa (SL L 283, str. 28.), kako je izmijenjena Uredbom (EEZ) br. 1260/90 od 11. svibnja 1990. (SL L 124, str. 15.), i članka 13. stavka 3. točaka (b) i (c) Uredbe Komisije (EEZ) br. 3813/89 od 19. prosinca 1989. o utvrđivanju detaljnih pravila za primjenu sustava prijelaznih potpora dohotku poljoprivrednih gospodarstava (SL L 371, str. 17.), kako je izmijenjena Uredbom (EEZ) br. 1279/90 od 15. svibnja 1990. (SL L 126, str. 20.).
- 2 Tim se odredbama utvrđuju kazne koje nacionalna tijela izriču proizvođačima koji su počinili nepravilnosti pri podnošenju zahtjeva za finansijsku potporu previdenu uredbama Vijeća. Kazne se sastoje bilo od plaćanja dodatne naknade izračunane u odnosu na iznos pogrešno isplaćene potpore ili od isključivanja proizvođača iz korištenja potpore ili iz programa potpora u tržišnoj godini koja slijedi nakon godine u odnosu na godinu za koju je bila utvrđena nepravilnost.
- 3 Prva pobijana odredba, članak 6. stavak 6. Uredbe br. 3007/84, odnosi se na zajedničku organizaciju tržišta ovčjeg i kozjeg mesa koja je uspostavljena Uredbom Vijeća (EEZ) br. 3013/89 od 25. rujna 1989. (SL L 289, str. 1., dalje u tekstu: Prva osnovna uredba). Člankom 5. te uredbe predviđa se dodjeljivanje premije proizvođačima ovčjeg mesa pod određenim uvjetima.
- 4 Trećim podstavkom članka 5. stavka 9. Prve osnovne uredbe ovlašćuje se Komisija da, u skladu s postupkom upravnog odbora predviđenim člankom 30., donese provedbena pravila za ovaj članak kojim su obuhvaćeni, posebno, podnošenje zahtjeva za premiju i isplata premije.
- 5 Upravo u skladu s tom odredbom Komisija je donijela Uredbu br. 3007/84 od 26. listopada 1984. o utvrđivanju detaljnih pravila za primjenu premije za proizvođače ovčjeg mesa (dalje u tekstu: Prva provedbena uredba). Člankom 6. stavkom 1., kako je izmijenjen gore navedenom Uredbom br. 1260/90, predviđa se da se premija u načelu ne isplaćuje ako je stvarni broj prihvatljivih životinja, zabilježen tijekom provjere iz prethodnog članka, manji od onog u odnosu na koji je uložen zahtjev za premiju. Člankom 6. stavkom 5. predviđa se da se nepravilno isplaćene premije moraju vratiti, zajedno s kamatom koju određuje država članica u odnosu na razdoblje između isplate premije i njezinog povrata. Ako je do utvrđenog odstupanja došlo radi lažne prijave, koja je učinjena bilo namjerno bilo kao rezultat ozbiljnog nemara, člankom 6. stavkom 6. predviđa se da se proizvođač također može isključiti iz programa premija za tržišnu godinu koja slijedi nakon godine u odnosu na godinu za koju je utvrđena lažna prijava.

6 Ostale odredbe o kojima se radi odnose se na sustav prijelaznih potpora dohotku poljoprivrednih gospodarstava koji je utvrđen Uredbom Vijeća (EEZ) br. 768/89 od 21. ožujka 1989. (SL L 84, 23.3.1989., str. 8., dalje u tekstu: Druga osnovna uredba). Tom je uredbom uspostavljena mogućnost dodjeljivanja prijelazne potpore poljoprivrednicima koji ispunjavaju određene uvjete. Člankom 12. te uredbe predviđa se da se pravila za primjenu te uredbe moraju donijeti u skladu s postupkom upravnog odbora, koji je predviđen člankom 13.

7 Na temelju tih odredaba, Komisija je donijela Uredbu br. 3813/89 od 19. prosinca 1989. (dalje u tekstu: Druga provedbena uredba). Članak 13. stavak 3., kako je izmijenjen Uredbom br. 1279/90, glasi:

„Kad god se utvrdi da je AIA (potpora dohotku poljoprivrednih gospodarstava) bila dodijeljena na temelju netočnih podataka, koje je dao i potvrdio poljoprivrednik, predmetna država članica poduzima sljedeće mjere:

- (a) poljoprivrednik mora vratiti iznos nepropisno isplaćene potpore, zajedno s pripadajućom kamatom za razdoblje od datuma kada je potpora isplaćena do datuma njezinog povrata. Primjenjuje se kamatna stopa koja je u skladu s nacionalnim zakonom na snazi za slične povrate;
- (b) osim toga, kada nadležno tijelo utvrdi da je iznos bio nepropisno isplaćen kao rezultat ozbiljnih nepravilnosti koje je počinio poljoprivrednik, država članica ili:
 - u svim takvim slučajevima zaračunava poljoprivredniku iznos u visini 30 % pogrešno isplaćene potpore, ili
 - u pravilu, zaračunava poljoprivredniku iznos u visini 30 % pogrešno isplaćene potpore, ali, ovisno o težini pojedinačnog slučaja, ima mogućnost zaračunavanja iznosa koji nije manji od 20 % ni veći od 40 % pogrešno isplaćene potpore;
- (c) osim toga, poljoprivrednik koji je odgovoran za netočne podatke zbog kojih mu je zaračunat iznos iz točke (b) gubi pravo na sva plaćanja na temelju PAIA-e (program potpore dohotku poljoprivrednih gospodarstava) tijekom 12 mjeseci od datuma utvrđivanja iznosa za naplatu. U slučajevima kada je potpora bila kapitalizirana, predmetna država članica poduzima potrebne mjere kako bi osigurala jednak postupak onom koji se primjenjuje kada plaćanja nisu bila kapitalizirana;

[...]" [neslužbeni prijevod]

Njemačka vlada u ovom postupku osporava točke (b) i (c) članka 13. stavka 3.

8 Kao što je već bilo istaknuto, pobijane odredbe mogu se podijeliti u dvije kategorije: prva, članak 13. stavak 3. točka (b) Druge provedbene uredbe, kako je bila izmijenjena, kojim se zahtijeva da poljoprivrednik koji je počinio prekršaj, uz povrat već plaćene premije s pripadajućom kamatom plati i dodatan iznos (dalje u tekstu: dodatna naknada); te druga, članak 6. stavak 6. Prve izmijenjene provedbene uredbe i

članak 13. stavak 3. točka (c) Druge izmijenjene provedbene uredbe, kojima se od nacionalnih tijela zahtjeva da tijekom jedne godine isključe poljoprivrednike iz korištenja potpore ili iz sustava predmetne potpore (dalje u tekstu: isključenja).

- 9 Njemačka vlada ističe dva tužbena razloga protiv ovih mjera. U prvom ona osporava nadležnost Zajednice, a u drugom nadležnost Komisije.

Nadležnost Zajednice

- 10 Uvodno valja navesti da se prvi tužbeni razlog odnosi samo na gore navedene odredbe o isključenjima. Drugim riječima, njemačka vlada ne poriče nadležnost Zajednice za određivanje kazni kao što su plaćanja dodatnih naknada iz članka 13. stavka 3. točke (b) Druge provedbene uredbe.
- 11 U tom pogledu ponajprije valja podsjetiti da je Sud višekratno priznao nadležnost Zajednice za određivanje kazni koje su potrebne za učinkovitu primjenu pravila u području zajedničke poljoprivredne politike. Ta se nadležnost temelji na članku 40. stavku 3. i članku 43. stavku 2. Ugovora.
- 12 Iz sudske prakse proizlazi da takve kazne mogu imati različite oblike. Tako je, na primjer, Sud priznao zakonitost mjera kojima se od trgovca zahtjeva povrat neopravdano primljene pogodnosti (vidjeti presudu od 5. veljače 1987., Hauptzollamt Hamburg-Jonas/Plange Kraftfutterwerke, C-288/85, Zb., str. 611.) ili gubitak jamstva u vrijednosti te pogodnosti (vidjeti posebno presudu od 27. studenoga 1991., Italtrade/AIMA, C-199/90, Zb., str. I-5545.). Također je smatrao da gubitak jamstva predstavlja kaznu u skladu s pravom Zajednice u slučajevima kada jamstvo služi samo za jamčenje obveze izvoza koju su preuzeli oni kojih se to tiče, pri čemu oni od Zajednice nisu primili nikakvu novčanu pogodnost (vidjeti presude od 17. prosinca 1970., Internationale Handelsgesellschaft/Einfuhr-und Vorratstelle für Getreide und Futtermittel, C-11/70, Zb., str. 1125. i od 18. studenoga 1987., Maizena/BALM, C-137/85, Zb., str. 4587.).
- 13 Ova ovlast za određivanje kazni podrazumijeva da u području zajedničke poljoprivredne politike Zajednica ima ovlast određivanja kazni koje nacionalna tijela izriču trgovcima koji su počinili prijevaru.
- 14 U ovom postupku njemačka vlada smatra da se gore navedena ovlast Zajednice za određivanje kazni ne proteže na isključenja. U tom smislu ona iznosi trostruko obrazloženje.
- 15 Ponajprije, isključenja se previše razlikuju od onog što je navedeno u članku 40. da bi bila obuhvaćena ovlašću iz tog članka. U vezi s tim ona naglašava da se u pogledu kazni ovlasti Zajednice moraju restriktivno tumačiti.
- 16 Iz članka 87. stavka 2. točke (a) Ugovora njemačka vlada izvodi zaključak da su novčane kazne i periodični penali jedine kazne koje su odobrene pravom Zajednice. Kako njihove posljedice za predmetne trgovce nisu mjerljive, isključenja se, za razliku od dodatnih naknada, ne mogu izjednačiti s tim dvjema vrstama kazni.

- 17 Zaključno, njemačka vlada tvrdi da isključenja predstavljaju kaznene sankcije, za čije izricanje ni Vijeće ni Komisija nemaju ovlasti. Tvrdi da takve kazne ustvari predstavljaju kažnjavanje trgovca koji je počinio nepravilnost.
- 18 Ovaj se argument ne bi se mogao prihvati. Na prvi argument njemačke vlade treba odgovoriti da su mjere iz članka 40. stavka 3. samo ilustrativne i, nadalje, da isključenja ispunjavaju jedini uvjet iz te odredbe na temelju kojeg ulaze u nadležnost Zajednice, a to je da predviđene mjere moraju biti nužne za postizanje ciljeva zajedničke poljoprivredne politike.
- 19 U tom pogledu treba naglasiti, kako je priznala i sama njemačka vlada, da su isključenja, kao i dodatne naknade, namijenjeni za sprečavanje brojnih nepravilnosti koje se događaju u području poljoprivrednih potpora. Budući da u velikoj mjeri opterećuju proračun Zajednice, te nepravilnosti mogu ugroziti mjere koje u tom području poduzimaju institucije kako bi se stabilizirala tržišta, potpomogao životni standard poljoprivrednika i osiguralo da roba stigne do potrošača po razumnim cijenama.
- 20 Osim toga, isključivo je na zakonodavcu Zajednice da odredi rješenja koja su najprimjerena za postizanje ciljeva zajedničke poljoprivredne politike. Predviđanjem isključenja s ciljem kažnjavanja nepravilnih postupaka trgovaca u vezi sa sustavima potpora o kojima se radi u ovom postupku, zakonodavac Zajednice nije prekoračio svoje ovlasti.
- 21 U tom se pogledu može napomenuti da je teško predvidjeti bilo kakvo pojačavanje postojećih kontrola, budući da zahtjeva za potpore ima previše da bi se na njih moglo primijeniti sustavne i potpune provjere. Slično tome, izricanje kazni na nacionalnoj razini onemogućilo bi da se zajamči ujednačenost mjera koje se primjenjuju na počinitelje nepravilnosti.
- 22 Slijedom navedenog treba zaključiti da ništa u članku 40. stavku 3. ne ukazuje na to da bi isključenja bila izvan okvira nadležnosti Zajednice za određivanje kazni u vezi sa zajedničkom poljoprivrednom politikom.
- 23 Ostala dva argumenta koja je iznijela njemačka vlada jednako su neuvjerljiva. Što se tiče argumenta u vezi s člankom 87. stavkom 2. točkom (a) Ugovora, ta se odredba odnosi samo na kazne koje određuju i izriču izravno institucije Zajednice. Budući da je predviđeno da predmetna isključenja nacionalna tijela primjenjuju u skladu s jedinstvenim odredbama prava Zajednice, članak 87. stavak 2. točka (a) Ugovora ne sadržava ništa na što se može pozvati u kontekstu ovog postupka.
- 24 Što se tiče posljednjeg argumenta njemačke vlade, u ovom postupku nema osnova za izražavanje stajališta o nadležnosti Zajednice u području kazni.
- 25 Naime, predmetna isključenja nisu kaznene sankcije. U tom pogledu njemačka vlada, koja nije osporavala nadležnost Zajednice za određivanje dodatnih naknada koje se osporavaju u ovoj tužbi, nije dokazala postojanje bilo kakve bitne razlike između kazne koja se sastoji u nametanju dodatne naknade poslovnom subjektu i kazne koja se sastoji u oduzimanju prava na dobivanje povlastice tijekom određenog razdoblja. U

oba slučaja za dotičnu osobu nastaje finansijski gubitak koji je veći od samog povrata nepravilno isplaćene pomoći, uvećanog za eventualnu kamatu.

- 26 Nadalje, izricanje kazne trgovcu podrazumijeva da mu je prethodno bilo priznato određeno pravo. Budući da se to pravo odnosi na sustav potpora Zajednice koje se isplaćuju iz javnih sredstava i koje se temelje na načelu solidarnosti, one nužno podliježu uvjetu da njihov primatelj pruža sva jamstva poštenja i pouzdanosti. S tog stajališta pobijana kazna predstavlja poseban upravni instrument koji je sastavni dio sustava potpora i koji je namijenjen za osiguravanje dobrog finansijskog upravljanja javnim sredstvima Zajednice.
- 27 Iz navedenog slijedi da njemačka vlada nije iznijela nijedan razlog koji bi opravdao da isključenja budu izvan okvira nadležnosti Zajednice za određivanje kazni u vezi sa zajedničkom poljoprivrednom politikom. Stoga se mora smatrati da Zajednica ima nadležnost za utvrđivanje takvih isključenja.
- 28 Tome je tim više tako, budući da je gore navedenom presudom Suda, Internationale Handelsgesellschaft, već priznata zakonitost kazni koje su, poput isključenja i dodatnih naknada koje se pobijaju u ovom postupku, veće od samog povrata nepravilno isplaćene pomoći, uvećanog za eventualnu kamatu.
- 29 Iz prethodnih razmatranja proizlazi da Zajednica ima nadležnost za predviđanje kazni koje su, poput isključenja predviđenih člankom 6. stavkom 6. Prve provedbene uredbe i člankom 13. stavkom 3. točkom (c) Druge provedbene uredbe, veće od samog povrata nepravilno isplaćene pomoći.

Nadležnost Komisije

- 30 U vezi s drugim tužbenim razlogom njemačka vlada smatra da jedino Vijeće ima ovlast za određivanje kazni kao što su dodatne naknade i da se ta ovlast ni u kojem slučaju ne može prenijeti na Komisiju. Osim toga, a pod pretpostavkom da se Zajednici priznaje nadležnost za predviđanje isključenja, njemačka vlada također smatra da tu nadležnost ne može provoditi Komisija.
- 31 U prilog svom stajalištu vlada tužitelja prvenstveno tvrdi da se u Ugovoru, kada se govori o određivanju kazni, spominje samo Vijeće. To je slučaj s člankom 87. stavkom 2. točkom (a) kojim se poziva Vijeće, a ne Komisija, da odredi kazne i periodične penale u mjerama koje ono donosi na temelju članka 87. stavka 1. te članka 172. kojim se Sudu daje neograničena nadležnost samo u pogledu kazni koje su predviđene uredbama Vijeća.
- 32 Njemačka vlada se nadalje poziva na načelo zakonitosti, prema kojem je određivanje kazni isključivo stvar zakonodavca, te na načelo institucionalne ravnoteže. U svojstvu zakonodavca Zajednice, Vijeće jedino ima ovlast za određivanje bitnih komponenata zajedničkih organizacija tržišta. Kazne, kao što su isključenja i dodatne naknade, koje premašuju povrat nepravilno isplaćene pomoći, pa time utječu na temeljna prava pojedinaca, čine dio tih bitnih komponenata.
- 33 Konačno, prema mišljenju njemačke vlade, izricanje kazni trgovcima koji su počinili nepravilnosti ne može se smatrati izvršavanjem ovlasti u smislu članaka 145. i 155.

Ugovora. Cilj takvih pravila nije provedba osnovnih uredaba Vijeća, nego nadopunjavanje tih odredaba.

- 34 Kako bi se odgovorilo na ovu argumentaciju, potrebno je prije svega isključiti primjenu članka 87. stavka 2. točke (a) i članka 172. Ugovora. Kao što je već navedeno u točki 23. u vezi s člankom 87. stavkom 2. točkom (a), članak 172. odnosi se samo na kazne koje određuju i izriču izravno institucije Zajednice. To ne vrijedi za kazne o kojima se radi u ovom postupku.
- 35 Za ostalo, valja se pozvati na zakonodavni sustav uspostavljen Ugovorom. Dok se trećim podstavkom članka 43. stavka 2. Vijeću u načelu daje ovlast da na prijedlog Komisije i nakon savjetovanja s Europskim parlamentom donosi pravila u vezi sa zajedničkom organizacijom tržišta, člancima 145. i 155. Vijeću se dopušta da aktima koje donosi, dodijeli Komisiji ovlasti za provedbu pravila koja Vijeće utvrđuje. Člankom 145. ipak se predviđa da Vijeće može također zadržati pravo da u posebnim slučajevima sâmo izvršava te ovlasti.
- 36 Iz presude od 17. prosinca 1970., Einfuhr-und Vorratstelle für Getreide/Köster, C-25/70, Zb., str. 1161., t. 6., proizlazi da se u gore navedenim odredbama razlikuju pravila koja, zbog toga što su bitna za predviđeno područje primjene, moraju ostati u nadležnosti Vijeća, od pravila koja se zbog svoje posve provedbene prirode mogu prenijeti na Komisiju.
- 37 U ovom se predmetu pravila koja pobija njemačka vlada ne mogu kvalificirati kao bitna za zajedničku organizaciju tržišta uspostavljenu Prvom osnovnom uredbom i za sustav potpora uspostavljen Drugom osnovnom uredbom. Ovakva se klasifikacija mora ograničiti na odredbe koje su namijenjene za konkretno oblikovanje temeljnih smjernica politike Zajednice. To nije slučaj s kaznama kao što su dodatne naknade ili isključenja, koje su namijenjene tome da odabrane opcije bude takve da se osigura pravilno financijsko upravljanje sredstvima Zajednice namijenjenima za njihovu realizaciju.
- 38 Konačno, treba dodati da je Sud u gore navedenoj presudi Köster već priznao uključenost ovlasti za izricanje kazni u provedbene ovlasti. Treba podsjetiti da je u toj presudi odlučeno da odredbe na temelju kojih izdavanje izvozne dozvole ovisi o davanju jamstva i kojima se predviđa gubitak tog jamstva ako se obveza izvoza ne ispunii u predviđenim rokovima, ulaze u opseg provedbenih ovlasti Komisije. Poput dodatnih naknada i isključenja, zbog kojih je ovaj postupak i pokrenut, te kazne nisu uključivale samo povrat nepravilne isplate.
- 39 Stoga treba zaključiti da mjere koje se sastoje od izricanja kazni, kao što su dodatne naknade i isključenja, trgovcu koji je upravnim nadležnim tijelima dao pogrešne podatke ne predstavljaju ništa više nego provedbu načela utvrđenih u osnovnim uredbama, te da je, kako Vijeće nije zadržalo tu ovlast za sebe, ona pravilno prenesena na Komisiju.
- 40 Podredno, njemačka vlada smatra da su, pod pretpostavkom da se ovlast za izricanje pobijanih kazni može pravilno prenijeti na Komisiju, treći stavak članka 5. stavka 9. Prve osnovne uredbe i članak 12. Druge osnovne uredbe, sastavljeni previše općenito da bi doveli do tog učinka. U tom pogledu ona navodi drugu rečenicu iz prvog stavka

članka 1. Odluke Vijeća od 13. srpnja 1987. o utvrđivanju postupaka za izvršavanje provedbenih ovlasti dodijeljenih Komisiji (SL L 197, 18.7.1987., str. 33.), prema kojoj Vijeće određuje bitne elemente ovlasti dodijeljenih Komisiji. U ovom se predmetu tom odredbom zahtjeva da Vijeće izričito ovlasti Komisiju za izricanje kazni, to jest, za određivanje vrste kazni i najviših iznosa tih kazni.

- 41 Ni ova argumentacija nije uvjerljiva. Iz prethodno navedene presude Köster jasno je da, budući da je Vijeće u svojoj osnovnoj uredbi utvrdilo bitna pravila kojima se uređuje predmetno pitanje, ono može opću provedbenu ovlast prenijeti na Komisiju, a da pritom ne mora navesti bitne komponente prenesene ovlasti; za te potrebe, odredba sastavljena općenito predstavlja dostatnu osnovu za ostvarivanje ovlasti.
- 42 Prethodno navedena odluka ne utječe na to načelo. Budući da se radi o mjeri sekundarnog prava, njome se ne mogu nadopunjavati pravila Ugovora kojima se od Vijeća ne zahtjeva navođenje osnovnih komponenata provedbenih ovlasti prenesenih na Komisiju.
- 43 S obzirom na prethodna razmatranja treba zaključiti da Komisija ima ovlast za utvrđivanje dodatnih naknada i isključenja predviđenih člankom 6. stavkom 6. Prve provedbene uredbe i člankom 13. stavkom 3. točkama (b) i (c) Druge provedbene uredbe.
- 44 Stoga tužbu treba odbiti.

Troškovi

- 45 Na temelju članka 69. stavka 2. Poslovnika, stranka koja ne uspije u postupku dužna je snositi troškove. Budući da Savezna Republika Njemačka nije uspjela u svojem tužbenom zahtjevu, treba joj naložiti plaćanje troškova.

Slijedom navedenog,

SUD

proglašava i presudjuje:

- 1. Tužba se odbija.**
- 2. Saveznoj Republici Njemačkoj nalaže se plaćanje troškova.**

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourgu 27. listopada 1992.

[Potpisi]

* Jezik postupka: njemački